

РЕШЕНИЕ

№ 25660

гр. София, 28.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 14.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4903** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 44, ал. 15 във връзка с ал. 5, т. 2 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Б. М., [дата на раждане], гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], против Заповед № 5364з-522/02.04.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР.

Изложени са съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Същата била издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Акцентираща се върху това, че през 2019 г. на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване и трета страна“ по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, а на 17.04.2025 г. са наложени обезпечителни мерки „ежеседмично явяване на чужденеца в териториалната структура на МВР по местопребиваване“ и оспорената „парична гаранция“. Съобразно чл. 6, ал. 2 – ал. 4 АПК следвало административният орган да не налага обезпечителна мярка „парична гаранция“ и то в нейния максимален размер от 5000 лева. Чужденецът не можел да заплати тази сума, тъй като нямал доходи и достъп до пазара на труда в България, като гарантът му по наложената обезпечителна мярка „ежеседмична подписка“ бил поел ангажимент единствено за издръжка и осигуряване на жилище на лицето и не било логично да бъде принуден да заплаща допълнително парична сума. Моли оспорената заповед да бъде отменена.

В открито съдебно заседание жалбоподателят Б. М., редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозирана е писмена молба от пълномощник, в която са изложени съображения по съществото на спора. По делото не били представени конкретни доказателства и аргументи от ответника, които да показвали причините, налагащи постановяване на втора обезпечителна мярка. В приложеното предложение бил упоменат като мотив, че гарантът на г-н М., който му

осигурявал финансова издръжка, разполагал с достатъчно парични средства. Това обаче било извън целта на закона съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Не било допустимо трето лице да бъде задължено да заплати гаранцията, нито административният орган да изиска сумата от жалбоподателя. Моли за отмяна на оспорената заповед.

Ответникът Директор на Дирекция „Миграция“ към МВР, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Били налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта. Чужденецът незаконно пребивавал в страната и имал наложена ПАМ – „връщане“, тъй като бил изтекъл периодът за принудително настаняване в СДВНЧ. Обезпечителната мярка можело да бъде наложена само в хипотезата на чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, като в случая била наложена парична гаранция по чл. 72б ППЗЧРБ. Твърди, че законът допускал за всеки случай да се наложи една или повече обезпечителни мерки. В случая административният орган бил изследвал всички доказателства и бил счел за необходимо да наложи две от отбелязаните в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ мерки – ежеседмично явяване и парична гаранция. Паричната гаранция можело да се задържи, в случай че не се изпълнява другата мярка - ежеседмично явяване в структура на МВР. Отделно от това, били представени доказателства за наличните на жалбоподателя финансови средства, които позволявали налагането на оспорената обезпечителна мярка. Размерът на паричната гаранция, макар и максимален, бил определен на база анализ на разходите, изследвайки нужните средства за служители, за билетите, както и настаняването по пътя С.—И.—И.. Акцентиращ върху това, че чужденецът е незаконно пребиваващ в страната от 2019 г., като липсата на паспорт възпрепятствало изпълнението на мерките. Оспорената обезпечителна мярка допълнително гарантирало изпълнението на мярката за ежеседмично явяване в структурата на МВР и обезпечавало ПАМ за връщане. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че е издадена Заповед рег. № 272з-2073/22.07.2019 г. на Началника на група „Миграция“ към Областна дирекция на МВР – Х., с която на Б. М. се налага ПАМ по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ - „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване и трета страна“.

Изготвено е от Началника на отдел „Н.“ Предложение рег. № 5364р-7908, видно от което жалбоподателят е бил принудително настанен в СДВНЧ Любимец, освободен на 12.01.2021 г. поради изтичане на максималния срок от 18 месеца. Сочи се, че с Решение № 16/2024 г. на Вицепрезидента на Република България е отказано предоставяне на убежище на чужденеца, поради което със същия е започнало провеждането на беседи с цел осъществяване на контрол по пребиваването му в страната и убеждаването му за доброволно изпълнение на ПАМ. Посочено е също, че се установява готовност и желание на лицето У. АЛ К., български гражданин, да осигурява финансова издръжка на чужденеца, а Б. АЛ ГАБРА, българска гражданка, да предоставя безвъзмездно ползване на стая от собствения ѝ апартамент. Извършени са проверки на декларираните обстоятелства. При проверката за възможността за налагане на обезпечителна административна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 ЗЧРБ - „ежеседмично явяване на чужденеца в териториалната структура на МВР по местопребиваване“, се установява, че чужденецът и У. АЛ К. разполагат с достатъчно парични средства. Посочена е сумата на финансовите разходи, които биха били направени при евентуално принудително изпълнение на наложената ПАМ до връщането му до страната по произход – П. /еднопосочен билет за чужденеца по маршрута С.—И.—И. – 1500 лева, двупосочен билет за двама съпровождащи го служители на дирекция „Миграция“ по маршрута и обратно до С. – 5000 лева, нощувка за двамата служители в И. – 4000

лева/. При това се определя и размер на паричната гаранция от 5000 лева, която сума при проведена беседа У. АЛ К. заявил, че ще внесе по банкова сметка на дирекция „Миграция“ от неговата лична банкова сметка. До момента на снабдяването на чужденеца с документ за пътуване и с цел обезпечаване изпълнението на ПАМ по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ се предлага издаването на заповеди за налагане на обезпечителни административни мерки - „ежеседмично явяване в структура на МВР по местопребиваване“ на чужденеца и „парична гаранция“ по посочена банкова сметка.

Със Заповед № 5364з-521/02.04.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР на основание чл. 44, ал. 5, т. 1 ЗЧРБ във връзка с чл. 72 ППЗЧРБ се задължава лицето Б. М., [дата на раждане], гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], да се явява веднъж седмично /всеки вторник в 10:00 ч./ в териториалната структура на МВР по местопребиваването му, а именно – 06 РУ – СДВР, до отпадане на пречките за изпълнение на Заповед рег. № 272з-2073/22.07.2019 г. на Началника на група „Миграция“ към Областна дирекция на МВР – Х..

Със Заповед № 5364з-522/02.04.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР на основание чл. 44, ал. 5, т. 2 ЗЧРБ във връзка с чл. 72б ППЗЧРБ се налага на лицето Б. М., [дата на раждане], гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], обезпечителна административна мярка - „парична гаранция“ в размер на 5000 лева, която следва да бъде внесена от чужденеца или трето лице по посочена банкова сметка.

Заповедта е връчена на адресата ѝ на 17.04.2025 г.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирано лице - адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, в указания 14-дневен срок съгласно чл. 44, ал. 15 ЗЧРБ във връзка с чл. 149, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

На първо място, оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган - Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР /Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г. на Министъра на вътрешните работи – л. 12/, на основание чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на нейната нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК.

На второ място, не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществени, които да ограничават правото на защита на лицето - Б. М., и предпоставка за отмяна на оспорения административен акт съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК.

На трето място, оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което не са налице основания за отмяната ѝ по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

На основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 41, т. 4 ЗЧРБ на чужденеца жалбоподател е наложена ПАМ - връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна.

Съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ „когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция „Миграция“ след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред,

определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки:

1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си;
2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона;
3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането“.

От тълкуването на цитираната разпоредба се формира изводът, че при кумулативното наличие на визираните предпоставки – когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна /алтернативно/ и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, от компетентния административен орган се разпорежда изпълнението на обезпечителни мерки заедно /кумулятивно/ или поотделно. Следователно, органът действа в условията на обвързана компетентност при разпореждане на изпълнението по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, но при избора коя от обезпечителните мерки да бъде наложена или повече от една действа в условията на оперативна самостоятелност.

При оспорване на актовете, издадени при тези условия, съдът проверява дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административните актове по чл. 146 АПК, вкл. и принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. При упражняването на правата по аргумент от чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от АПК избраната възможност следва да постига целта на закона и да е съобразена с изискванията за съразмерност, защото проверката за законосъобразност на оспорения акт обхваща и съответствието му с целта на закона. За да приложи такива мерки, органът е длъжен да изследва различните възможности и да мотивира избора си, тъй като неизлагането на мотиви защо е избрано едно решение и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованото лице, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта /така вж. ТР № 4 от 22.04.2004 г. по адм. д. № ТР-4/2002 г., ОСС на ВАС/.

В конкретния случай се установяват съществуване на пречки от технически характер за изпълнение на наложената ПАМ /липса на паспорт, необходим за пътуването от Република България до П./ и неизвършването на действия за принудителното извеждане на чужденеца от територията на Република България, незаконното му пребиваване в Република България от 2019 г. и депозиране на искане на 22.01.2025 г. за издаване на заповед, с която да бъде разпоредено ежеседмичното явяване на чужденеца в съответното териториално поделение на МВР за подпис. Предвид това се формира извод, че са налице предпоставките за издаване на заповед по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, като ирелевантно е дали с депозираното искане чужденецът сочи конкретната обезпечителна мярка. Компетентният орган извършва преценка коя от мерките по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ да приложи, вкл. и повече от една, с цел да обезпечи изпълнението на наложената ПАМ.

Отделно от това, с разпоредбата на чл. 44, ал. 5 ППЗЧРБ се предвижда разпореждане изпълнението на обезпечителни мерки след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин. Действително следва да бъде извършена преценка както на индивидуалните обстоятелства, така и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин. Предвид систематичното тълкуване на чл. 44, ал. 5, т. 1 и т. 2 ЗЧРБ и чл. 72, ал. 1 и чл. 72б ППЗЧРБ обаче се обуславя изводът, че първата от двете обезпечителни мерки - чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си,

се разпорежда да се изпълни, за да се предотврати възможността лицето, спрямо което е наложена ПАМ по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, да се укрие или по някакъв начин да осуети връщането си, а втората - чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона, се разпорежда да се изпълни предвид индивидуалните особености. В случая чрез представеното предложение са изложени мотиви, обуславящи разпореждане изпълнението на обезпечителна мярка „парична гаранция“, вкл. и предвид индивидуалните особености – налагане на ПАМ, период на пребиваване на чужденеца в Република България, наличието на достатъчно парични средства, извършването на финансови разходи при евентуално принудително изпълнение на наложената по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ ПАМ /разноските за изпълнение на връщането/, както и по отношение размера на „паричната гаранция“, съответстващ изцяло на определения максимален такъв в чл. 72б, ал. 1 ППЗЧРБ.

На следващо място, мотивите за издаването на оспорената заповед се съдържат в административната преписка. Действително мотивите за налагане на процесната обезпечителна мярка са разписани в представеното по делото предложение на Началник отдел П. – Дирекция „Миграция“, съобразно представените към преписката доказателства, което обаче не променя извода за мотивираност на акта и липсата на съществени процесуални нарушения при издаването му. Това се следва от актуалното ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС, съгласно което мотивите „не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт“. Отделно, следва да се има предвид, че Началникът отдел П. – Дирекция „Миграция“ е само помощен орган на Директора на Дирекция „Миграция“ МВР, който не действа при условията на обвързана компетентност относно отправеното за утвърждаване предложение и при несъгласие с него може да постанови акт с друг резултат, различен от предложения, като мотивира това свое решение, вкл. и съобразявайки събрания в административното производство доказателствен материал.

В конкретния случай органът е извършил преценка по критериите на чл. 6 от АПК, така че с издаването на оспорения акт да не се засягат правата и законните интереси на чужденеца в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която той се издава, съответно – да не се причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, и е мотивирал защо е избрал едно решение пред друго, като не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност да разпорежи изпълнение и на втора обезпечителна мярка – „парична гаранция“. На последно място, съдът не споделя твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че допълнително наложената мярка „парична гаранция“ е ненужна, неизпълнима от доверителя му или трето лице и неотговаряща на целта и принципите на закона“. По аргумент от чл. 44, ал. 5, т. 2 ЗЧРБ чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок, като в случая както в документите към искането на чужденеца от 22.01.2025 г. /банково извлечение, декларация по чл. 72, ал. 5 ППЗЧРБ/, така и в оспорената заповед, е посочена банкова сметка на У. АЛ К., по която да бъде освободена внесена парична гаранция съгласно чл. 72б, ал. 3 ППЗЧРБ. В оспорената заповед обаче не е индивидуализирано третото лице, което следва да заплати паричната гаранция, тъй като законът не поставя подобно изискване относно съдържанието на заповедта по чл. 72б ППЗЧРБ. От значение е единствено заплащане на паричната гаранция, а без значение от кого е сторено това. От факта, че е посочена банковата сметка на У. АЛ К., по която да бъде освободена внесена парична гаранция съгласно чл. 72б, ал. 3 ППЗЧРБ, не се следва изводът, че това е именно третото лице, което следва да я заплати. Законът единствено допуска трето лице да заплати определената парична гаранция, която може да

бъде освободена при конкретните представки по чл. 72б, ал. 3 ППЗЧРБ, и която може да остане в полза на държавата при условията на чл. 72б, ал. 4 – ал. 5 ППЗЧРБ. Именно от разпоредбата на чл. 72б, ал. 4, т. 1 ППЗЧРБ се обуславя изводът, че налагането на мярката „парична гаранция“ има за цел да обезпечи евентуално неизпълнение на условията на друга наложена на чужденеца обезпечителна мярка, каквато се явява наложената на **Б. М.** да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си. За пълнота следва да бъде отбелязано, че по отношение Заповед № 5364з-521/02.04.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР, с която е разпоредено изпълнение на обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 ЗЧРБ, не се осъществява съдебен контрол в настоящото производство.

Извод: оспорената заповед е законосъобразно издаден административен акт, поради което и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна /чл. 172, ал. 2 АПК/.

Разноски:

На основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на Дирекция „Миграция“ към МВР – юридическото лице, в структурата на което е органът, издател на оспорения в настоящото съдебно производство акт /по аргумент § 1, т. 6 ДР АПК във връзка с чл. 37, ал. 2 ЗМВР/, следва да бъдат присъдени разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен съгласно чл. 24 НЗПП.

Така мотивиран, **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**
Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М., [дата на раждане], гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], против Заповед № 5364з-522/02.04.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ към МВР.

ОСЪЖДА Б. М., [дата на раждане], гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], да заплати на Дирекция „Миграция“ към МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България, чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: